

Η ΠΡΟΛΗΨΕΙΣ ΤΩΝ ΑΡΧΑΙΩΝ ΛΑΩΝ

Η ΛΑΤΡΕΙΑ ΤΩΝ ΖΩΩΝ ΣΤΗΝ ΚΑΡΧΗΔΩΝΑ

Τὸ ἱερὸ ἄλωγο. Ὁ Θεός... ἦλιος! Ἡ λατρεία τῶν φειδιῶν. Ὁ ἱερὸς πύθων πὸν ἐτρέφετο με τρυφερὰ σπουργίτια. Αἱ τελευταί. Ἡ ὄπρεια τῶν ἱερῶν πιδίμων. Ἡ ἐπίσημος ἐορτή. Ὁ πύθων καὶ τὰ κέρια του. Γιατὶ κατεστράφη ἡ Καρχηδὼν.

Δὲν ὑπάρχει κριμὰ ἀμφιβολία πὸς ὅσο περισσότερους προστάτας ἔχει κανεὶς, τόσο καλύτερα προστατεύεται. Τῆ σημασία τῆς μεγάλης αὐτῆς ἀλήθειας φαίνεται πὸς ὅτι τὴν ἔχον κατανοοῦσι καλὰ οἱ ἱερεῖς τῆς ἀρχαίας Καρχηδῶνος, οἱ ὅποιοι ἐπέβαλαν τὸν ποίμνιό τους νὰ λατρεύῃ ὄχι μόνον ἕνα ζῶο—ἄπως ἔκαναν οἱ περισσότεροὶ λαοὶ σὺν τὰ παλὰ ἔθνητα χρόνια—ἀλλὰ πολλοὺς μαζὺ ἀντιπροσώπων τοῦ ζωικοῦ βασιλείου.

Ἐχοντας λοιπὸν τὴ γνώμη πὸς μέσα σὲ διάφορα ζῶα κατοικοῦσαν ψυχὰς προστάτων θεῶν, οἱ Καρχηδόνιοι συντηροῦσαν ὀλόκληρα θηριοτροφεία μὲ ἄπειρα ζῶα, τὰ ὅποια ἐλάτρευον σὰν πραγματικῶς θεοῦς!...

Καὶ πρώτα-πρώτα διατηροῦσαν ἄλογα ἢ μὲ καίτερας στολισμένους μὲ χρυσαφένους ἀλασάβιτους, καὶ μὲ ἀδμαυνοποικίλους σέλλους. Τ' ἄλογα αὐτὰ κανεὶς δὲν μπορούσε νὰ τὰ βαρβαλλοῦν, κανεὶς ἐκτός ἀπὸ τὸν... ἦλιο! Ἡλιος δὲ ἔξερετε ποῦς ἦταν; Ἐνα τεράστιο λιοντάρι φυλαγμένο ἐμπλεκῶς στὸ ναὸ τοῦ Μολλάχ! Τὸ ἄλωγο καὶ τὸ λιοντάρι ἦσαν οἱ μεγαλύτεροι θεοὶ τοῦ Καρχηδονικοῦ πανθέου—ὄχι ὅπως καὶ οἱ μάλλον προσφιλεῖς. Οἱ Καρχηδόνιοι ἐλάτρευαν ἐπίσης μ' ἔξαιρετικὸ φανατικὸ καὶ τὰ φειδία καὶ τοὺς πιδίχους!...

Στὰ ἀνήλια βάρη τοῦ ναοῦ τοῦ Ταῆν—στὸν ὁποῖο κανεὶς κοινῶς θνητὸς δὲν μπορούσε νὰ πατήσῃ τὸ πόδι του—καὶ μέσα σ' ἕνα πολυτελέστατο θάλαμο, οἱ Καρχηδόνιοι ἱερεῖς φύλαγαν ἕνα γιγάντιο πύθωνα, τὸ μεγάλο προστάτη τῆς πόλεως, τὸ σῆμα τῆς ἐντυξίας καὶ τῆς εὐμερίας τῆς. Ὁ θάλαμος αὐτοῦς ἦταν στολισμένος μὲ μυθώδη πολυτέλεια. Οἱ τοῖχοι του εἶχαν διάφορους παραστάσεις καμωμένες ἀπὸ σαρπίφρονος, μαργαριτάρια, τοπάκια καὶ ἄλλα πολυτέλεια περὶ αὐτὰ. Καὶ στὴ μέση τοῦ θαλάμου αὐτοῦ ἦταν ἐκπλαμῶς πάνω σὲ μεταξένια χαλιὰ ὁ τεράστιος πύθων πὸν εἶπαμε παραπάνω, ἡ περιουσίαν ἀπὸ πιδίχους, οἱ ὅποιοι τὸν ἐπλεναν μὲ ἀσφατικά ἔλαια καὶ τὸν ταΐζαν μὲ σπουργίτια...

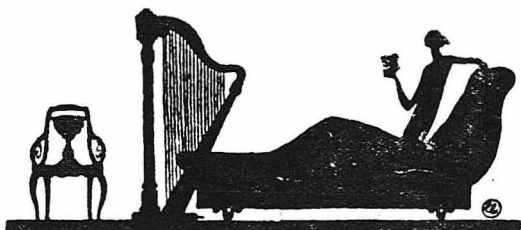
Τρε μεγάλες κ' ἐπίσημες ἐορτὲς, ὅλη ἡ Καρχηδὼν συνέεργε στὴν προσταύουσα γιὰ νὰ προσκυνῆσθαι τὰ ζῶα—θεοῦς τῆς. Τότε οἱ ἱερεῖς ἐβγαζαν ἀπὸ τὸ ἱερὸ ἄδου τὸν πύθωνα, τὸν ἐβάζαν ἀπάνω σ' ἕνα χρυσοῦ τραπέζι πὸν περιέφεραν στὴν πόλη, ἐνῶ οἱ Καρχηδόνιοι ἐπεφταν κατὰ τὴν διελευσίη του, καὶ προσκυνοῦσαν τὸν παρῆξο αὐτοῦ θεοῦ!...

Οἱ Καρχηδόνιοι εἶχανε τὴ γνώμη πὸς ἡ τύχη τῆς πόλεως τῶν ἦταν ἀρρηκτως συνδεδεμένη μὲ τὴν καλὴ ὑγεία ἢ μὲ τὰ κέρια τοῦ ἱεροῦ πύθωνος. Κἀθὲ πρῶτο, οἱ ἱερεῖς πῆγαναι καὶ τὸν ἐβλεπαν ἀπὸ κοντὰ—οἱ πύθωνες, τὰ τεράστια αὐτὰ φειδία, εἶνε τὰ ἀβλαβέστερα ζῶα τοῦ κόσμου ὅταν δὲν τὰ περᾶξῃς καὶ ὅταν εἶνε χορτάτα—καὶ προσκαποῦσαν νὰ δοῦνε πὸς ἦταν στὴν ὑγεία του. Ἄν, κατὰ τύχη, συνέβαινε ὁ πύθων νὰ μὴν ἔχη ὄρεσι νὰ φάῃ τὰ σπουργίτια, τὰ ὅποια τοῦ σερβίριζαν οἱ πιδίχοι, οἱ ἱερεῖς ἐρευνᾶν περὶ αὐτοῦ καὶ κατηφεῖς, προαισθανόμενοι ἢ μὴ γὰρ καταστροφὴς γιὰ τὴν Καρχηδὼνα... Καὶ ἐπειδὴ συνέπεσε, κἀποτα, τὸ θάνατο ἐνὸς τέτοιου ἱεροῦ πύθωνος, νὰ τὸν ἐκαπολοῦσθαι μὰ καταστρεπτικὴ βροχὴ, οἱ Καρχηδόνιοι ἐπέμειναν περισσότερο στὴν παράλογη αὐτὴ πίστη τους...

Καὶ ὅταν μὲ μὲρα ἐφανερῶσθῃσαν πρὸ τῶν τοῖχων τῆς Καρχηδῶνος οἱ Ῥωμαῖοι, καὶ οἱ Καρχηδόνιοι εἶδαν τὴν πόλη τους νὰ καταστρέφεται ἀπὸ τὰ σίριγγα τῶν ἀκαθάρτων ὀσμῶναι στρατιωτῶν, ἀπέδωσαν τὴ θεομηνία πὸν τοὺς βόηκε σὺν γονογῶν διὰ τὴς μέρες ἐκεῖνες... εἶχε πεθάνει ὁ ἱερὸς πύθων τους!... Ὁ θάνατος τοῦ ζῶου αὐτοῦ ἐδῶσθηκε, κατὰ τοὺς Καρχηδόνιους, ἡ κριμὰ ἀφορμὴ τῆς καταστροφῆς τῶν!...

τὴν ἔνακῆγες στὸν πατέρα τῆς. Ὁ ποιητὴς ἐφοῖξε ὅταν εἶδε τὴν κόρη του σ' αὐτὴ τὴν κατάσταση. Ἀρχισε νὰ καταρῆται τὸν ἑαυτοῦ του, νὰ λῆη πὸς αὐτὸς ἦταν ὁ αἷτιος τῆς καταστροφῆς τῆς κόρης του—ἐπειδὴ τὴν εἶχε κάνει νεοπροσθῆ, κρατώντας τὴν κλεισμένην στὸ βῆμα τοῦ σφάλιμα του. Μὰ τὴ μπορούσας νὰ κινήσῃ γιὰ ἀπανορθωθῆ τοῦ σφάλιμα του; Ἡ Ἀδέλα ἦταν τραλλὴ—ἀπὸ ἐρωτικὴ ἀπελπισία. Τὴν ἔκλεισαν σ' ἕνα φρενοκομεῖο καὶ ἔστερα ἀπὸ λίγο ἡ Ἀδέλα Ὀνῆα πέθανε μὲ φρικτῶς πόνους!...

N. Ἀδ.

ΝΕΟΕΛΛΗΝΙΚΗ ΠΟΙΗΣΙΣ

ΨΥΧΟΣΑΒΒΑΤΟ

Ἄποψε πάλι τὸν προσμένει Ἡ κοπελιὰ ἡ τρυφερῆ, Πὸν τὸν λατρεύει, πὸν πεθαίνει. Γιατὶ ἕνα χρόνον μακρὰ τῆς Ἀρνήθηκε τὸν ἔρωτά της, Ἄποψε πάλιν τὸν προσμένει Ἡ κοπελιὰ ἡ τρυφερῆ...

—Σύπνα, γλυκειὰ μου ἐρωμένη Σύπνα ν' ἀνάψης τὸ κερὶ, Νὰ δῆς στὸ σπῆτι σου ποῖος [κλαινε]; Κ' ἡ κοπελιὰ τὰ μαῦρα βράζει. Καὶ τὸν καλὸ τῆς ἀγκυλιάζει. Σύπνα γλυκειὰ μου ἐρωμένη Σύπνα ν' ἀνάψης τὸ κερὶ...

Κάθε νεκρὸς ἀπόψε βγαίνει Ἀπὸ τὸ μνήμα τὸ βαρὺ Νὰ δῆ τὴν ἀραχνὴ θλιμμένη Που κλαίει στὸ προσκαλὸ τῆς Τὸν πεθωμένο τὸν καλὸ τῆς... Κάθε νεκρὸς ἀπόψε βγαίνει Ἀπὸ τὸ μνήμα τὸ βαρὺ...

Ὅλη τὴ νύχτα περιμένει Καὶ τὰ νυφιάτικα φορεῖ Μὰ τὴν αὐγὴ ἀσπροντυμένη Νεκρὴ τὴ βρίζουκεν στὸ στρεῶμα Μ' ἕνα χαμόγελο ἴστὸ στόμα. Ὅλη τὴ νύχτα περιμένει Καὶ τὰ νυφιάτικα φορεῖ!...

M. Δ. Γιαννουκάκης

ΕΠΙΤΥΜΒΩΝ ΕΙΣ Γ. ΖΑΛΟΚΡΕΣΤΑ

Θάνατος μοσχολίβανο εἰς τὴν ζωὴν ὠσφρανθῆ Καὶ βέροφος ὑπὸ κλαυθμηρᾶν ἰτέαν ἐγεννήθη Τὸν κόσμον εἶδε κ' ἔκλυσε, ἠγάπησεν, ἠσθάνθη Πλὴν ἐκουράσθη καὶ πεισὸν ἔδω ἀπεκοιμήθη Τῆς δυστυχίας εὐσεβῶς τὸν ἔπνον χαρτεῖα Ὁ μάρτυρ ἀναπαύεται, ἡ συμφορὰ κοιμάται...

Δάκρυ καὶ πόνος διαρκῆς ὑπέστηεν ἡ ζωὴ του Καὶ ἔρρευσεν ὁ βίος του ὡς κύνου μελωδία, Καὶ πνευματὴν ἔπαυσε ἡ ψυχὴ του Ὡς ψάλλει εὐαὶ πένθιμος, ὡς κλαίει ἡ δυστυχία. Σιμὰ εἰς τρία τέκνα του ὁ τάλας ἔκοιμήθη Ἀλλὰ τὰ Φλίβει καὶ νεκρὸς εἰς πνευμένα στήθη!...

+ Γεώργιος Παράσχος

Δ Α Φ Η Η

Μὴ μὲ ζηλεύετε—κανεὶς τὴ δάφνη μὴ ζηλεύει! Μ' αἶμα καὶ δάκρυ πύρινο τὴ εἶδα μου ποτίζουν. Καλόνυχος ὅποιος ποτὴ τὴ δάφνη δὲν γυρεύει Καὶ μόνο τὰ τριαντάφυλλα τὸ στήθος του σκολίζουν! Κοινὸ στεφάνι μ' ἔχουνε ἡ δόξα καὶ ὁ πόνος Ναὶ τὰ θλιμμέν' ἀπόκταϊδα τῆς μοίρας μ' ἔχουν μόνο Κάθε μου φύλλο ἄδοξος τὸ φαρμακευεὶ φθόνος Γιὰ τοῦτο μόνο ποιητὰς στὸν κόσμον στεφανώων!...

+ Ἀχ. Παράσχος

Η ΨΥΧΗ

Ἐφῆς τὸ ψυχοσάββατο εὗρηκα μιὰ ψυχὴ, Φτερογυγίε, φτερογυγίε ἡ δόξα μοναχῆ Κ' ἤθελε σάμα γιὰ ναυρῆ νερὸθ στὸν κόσμο πάλι Τῆς λέω: — Ἐλα μέσα μου! Κι' ἀνοίγω τὴν καρδιά Καὶ τὴν ἀρπάζω... Μὰ πέρασα ἀλλόκοτη θεαδὰ Καὶ δὲν ἀφῆν' ἤσυχη ἡ μιὰ ψυχὴ τὴν ἄλλη!...

+ Κλ. Τριανταφύλλου (Ραμπλαγῆ)

ΤΡΑΓΟΥΔΙ ΑΓΑΠΗΣ

Τραγοῦδια τῆς ἀγάπης μου, φτωχὰ μου τραγοῦδία Φύλλα πὸν πέρνει ὁ ἀνεμος ἀπὸ ἰτιεὶς κλωνάρι Καρδιᾶς πὸν πνίγει ὁ στεναγμὸς ἀτέλειωτα φαρμάκια Τραγοῦδια δίχως ὠμορριά, δίχως ζωὴ καὶ χάρη, Ἡ τρικυμία τῆς ψυχῆς σὰς σκερπίζει καὶ πάλι, Καθὼς ξεραίνει ἡ θάλασσα τὰ φύμα στ' ἀερογιάλι

Στ. Στεφάνου